

บทที่ 4

ความเชื่อและพิธีกรรมการสักยันต์ในภาคกลางของประเทศไทย

ในบทนี้จะเป็นการศึกษาประวัติความเป็นมา รวมทั้งด้านความหมาย ความเชื่อและพิธีกรรมของการสักยันต์ในภาคกลางของไทย เพื่อทำความเข้าใจและนำข้อมูลที่ได้มาประกอบกับการศึกษาวิเคราะห์เรื่องการสักยันต์ในด้านประวัติความเป็นมาของการสักยันต์ห้าแถวหนูนดวงความหมายของการสัก

หมอบรัดเลย์กล่าวไว้ในอักขรภิธานศัพท์ว่า

“การสักคือการเอาเหล็กแหลมแทงที่ข้อมือคนเป็นตัวอักษร” (สมชาย นิลอาธิ, 2527: 112)

ส่วนพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 หมายถึง

“การสักคือการเอาของแหลมแทงลงด้วยวิธีการหรือเพื่อประโยชน์ต่างๆ กันเช่นสักปลาไหล สักหาของในน้ำ สักผิวหนังให้เป็นอักขระหรือลวดลาย สักรอยขี้เพื่อรีดเอาเลือดคั่งออก ทำเครื่องหมายสักเพื่อแสดงเป็นหลักฐานเช่นสักข้อมือแสดงว่าได้ขึ้นทะเบียนเป็นชายฉกรรจ์หรือเป็นเลกมีสังกัดกรมกองแล้ว สักหน้าแสดงว่าเป็นผู้ที่ต้องโทษปาราชิก” (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ, 2540: 218)

พจนานุกรมฉบับแพรวพิตยา พุทธศักราช 2526 หมายถึง

“การสักคือการเอาของแหลมจุ่มหมึกแทงตามผิวหนังให้เป็นอักขระ ลวดลายหรือเครื่องหมายต่างๆ” (สมชาย นิลอาธิ ,2527:113)

กิฟฟอร์ด(C. Clifford) ให้นิยามไว้ว่า

“การสักคือการสร้างภาพหรือรูปแบบ (Pattern) ลงบนใบหน้าหรือผิวหนังของคน โดยกรรมวิธีที่ทำให้หมึกซึมลงไปใต้ผิวหนัง ซึ่งนักมานุษยวิทยาสันนิษฐานว่าเป็นกรรมวิธีที่พัฒนามาจากการใช้สีทาหน้าทาดำตัวของมนุษย์สมัยโบราณเพื่อตกแต่งให้แลดูสวยงาม ปงบอกรูปร่างหรือผลทางไสยศาสตร์” (ชนกภรณ์ นรากร,2548: 8)

ในส่วนความหมายในภาษาอังกฤษมีเอกสารบ่งชี้ว่าคำว่าTattoo มีที่มาจากคำว่า Ta-Tu ในภาษาตาฮีตี Ta แปลว่าตี (To Beat) หรือในอีกความหมายหนึ่งมาจากคำว่าTatau ความหมายว่าทำเครื่องหมาย ทำเป็นรอยทำให้เห็นได้ชัด (To mark) (นิติ ภวัครพันธุ์,2541: 185-186)

กล่าวโดยสรุปความหมายของคำว่าการสักนั้น หมายถึงกรรมวิธีการอย่างหนึ่งที่ใช้เครื่องมือปลายแหลมจุ่มหมึกแล้วแทงลงไปในผิวหนังเมื่อหมึกซึมลงไปบนผิวหนังแล้วก็จะปรากฏเป็นรูปภาพหรือลวดลายตามรอยที่สักลงไป ดังนั้นแล้วการสักจึงหมายถึงการจารึกรูปรอยสัญลักษณ์หรือข้อความต่างๆ ลงบนผิวหนังของมนุษย์ซึ่งจะอยู่บนผิวหนังตลอดไป ทั้งนี้โดยมี

วัตถุประสงค์ของการสักเพื่อตกแต่งร่างกายให้สวยงามหรือเพื่อให้บังเกิดผลทางไสยศาสตร์ โชคลาภ วัตถุประสงค์ทางสังคมที่ต้องการแสดงสังกัด ประจานความผิด แสดงความเป็นหมู่พวกเดียวกัน เป็นต้น โดยจะเห็นได้ว่าลายสักทุกชนิดย่อมมีความหมายไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อที่มีความแตกต่างกันออกไป

ประวัติความเป็นมาของการสัก

ศิลปะที่ปรากฏบนเรือนร่างที่เรียกว่ารอยสัคนั้น แม้ว่าจะไม่มีหลักฐานใดที่แสดงให้เห็นปรากฏอย่างชัดเจนว่าการสักเริ่มต้นที่ไหนและเมื่อไร แต่จากการศึกษาการสักและความนิยมในการสักมีขึ้นในหมู่มนุษยชาติต่างๆ นั้นสันนิษฐานว่าประวัติความเป็นมาของการสักกลายนั้นมีวิวัฒนาการมาจากการใช้สีทาตัวตามประเพณีนิยมดั้งเดิมของมนุษย์ตั้งแต่ก่อนประวัติศาสตร์ ครั้นต่อมาเมื่อมีความต้องการให้สีต่างๆ เหล่านั้นติดอยู่ตามผิวหนังอย่างถาวรไม่ให้เกิดการลบเลือนออกได้ จึงกลายมาเป็นการใช้วิธีการสักลายลงบนผิวหนังแทนที่การทาสีตามร่างกาย (สุลักษณ์ ศรีบุรี และ ทวีวงศ์ ศรีบุรี, 2530: 26)

ในภาคกลางของไทยการสักเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมพื้นเมืองที่มีการเชื่อมโยงในด้านการเชื่อเกี่ยวกับรอยสัคนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์และพิธีกรรมทางศาสนา ส่วนใหญ่แฝงมากับความเชื่อทางไสยศาสตร์โดยเฉพาะในภาคกลางของประเทศไทย การสักเป็นความเชื่อที่สัมพันธ์กับศาสนาเป็นหลักรวมถึงในประเทศอื่นในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้แถบพม่า เวียดนาม ลาว และเขมร (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ, 2540: 225) ซึ่งสมเด็จพระบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ทรงสันนิษฐานว่ายันต์ต่างๆ นั้นพวกนับถือพุทธศาสนิกายตันตระ ซึ่งนับถือกันในทิเบตและเป็นสาขาหนึ่งของมหายานเป็นผู้คิดประดิษฐ์ขึ้นมาแล้วสอนในประเทศพม่าก่อน จากนั้นจึงเผยแพร่เข้ามาถึงประเทศไทยแต่พวกตันตระจะใช้นันต์ในทางคาถาอาคม ต่อมาอาจารย์ในนิยายจินยานที่มาจากลังกาจึงคิดแปลงยันต์เป็นหัวใจพระธรรมตามคติความเชื่อทางจินยานยันต์ของไทยจึงมีลักษณะทั้งสองอย่างผสมกันอยู่ (สุขกมล สันติพร, 2551: 138) โดยที่ผู้สักมีความเชื่อว่าหากใครสักรูปรอยอันเป็นคัมภีร์แห่งไสยศาสตร์แล้วจะทำให้ผู้นั้นมีความคงกระพันชาตรีคงทนในศาสตราวุธยิงไม่เข้าหรือมีอยู่หลายลักษณะ ที่ผู้สักเชื่อว่ารอยสัคนั้นสามารถสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นกับผู้สักที่เรียกว่ามนตราหานิยม ทั้งนี้สันนิษฐานว่าการสักยันต์มีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยโดยเป็นที่นิยมในหมู่ชาวไทยในสมัยนั้นเพราะต้องทำศึกสงครามอยู่เสมอ ซึ่งหลักฐานต่างๆ ที่ปรากฏเป็นหลักฐานดังกล่าวมานั้นตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนกระทั่งสมัยกรุงศรีอยุธยา รวมถึงสืบต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์พบในหลักฐานที่เป็นบันทึกของชาวต่างชาติหรือในวรรณคดีหลายเรื่องเช่นขุนช้างขุนแผน ไกรทอง เป็นต้น ตัวอย่างเช่น

หลักฐานจากจดหมายเหตุลาลูแบร์เล่มที่ 1 ของ ซีมอง เดอ ลาลูแบร์ เอกอัครราชทูตเพื่อเจริญสัมพันธไมตรีในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชแห่งกรุงศรีอยุธยา ได้กล่าวอ้างอิงในจดหมายเหตุของท่านถึงความนิยมในการสักขาลายและสักแขนลายของขุนนางไทยในสมัยนั้นว่า การสักเป็นคติความเชื่อของเหล่าข้าราชการ ทหารและเสนาบดีอันเป็นเครื่องแสดงถึงเกียรติยศของบุคคลนั้นและเพื่อผลทางอยู่ยงคงกระพันชาติ (ชนกภรณ์ นรากร, 2548: 72-73) ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“สักสีน้ำเงินตามตัว สิ่งซึ่งทำให้เป็นคนใหญ่คนโตนั้นย่อมมีสีน้ำเงินมากหรือน้อย ขึ้นอยู่กับเกียรติยศของท่าน และพระมหากษัตริย์สยามก็ทรงสักสีน้ำเงินตั้งแต่พระบาทจนกระทั่งพระนาภีคนอื่นบอกข้าพเจ้าอีกว่าไม่ใช่สิ่งสำหรับยศศักดิ์อย่างใดดอก สักเพื่อจะได้ขลังศักดิ์สิทธิ์อยู่ยงคงกระพันชาติเป็นนักเลงเก่งและยังมีคนอื่นอีกก็พูดจนชักให้ข้าพเจ้าเกิดข้องกังขาว่าพระมหากษัตริย์สยามจะได้ทรงสักสีน้ำเงินนั้นด้วยจริงหรือไม่ ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าความจริงเป็นอย่างไร” (ชนกภรณ์ นรากร, 2549: 72)

จากตัวอย่างในเบื้องต้นทำให้เห็นได้ว่าการสักขาลายและการสักแขนลายเป็นความนิยมของข้าราชการทหารและอาจจะรวมไปถึงทหารระดับเสนาบดีด้วย การสักเป็นเรื่องปกติธรรมดาในการบริหารงานราชการในสมัยอยุธยาในพุทธศตวรรษที่ 23 (ปี.เจ เทอริล ,แอนโทนี ดิลเลอร์ และ ชลธิรา ลัตยาวัฒนา, 2533: 47) รอยสักซึ่งใช้เพื่อการบริหารราชการนั้นได้พัฒนาจนเป็นเครื่องหมายและสัญลักษณ์ในรูปของรหัสผู้มีรอยสักนั้นๆ สามารถบ่งบอกว่ามีหน้าที่ทางราชการในหน่วยใด การสักข้อมือข้างขวาหรือข้างซ้ายเป็นการบ่งบอกถึงกรมซ้ายและกรมขวาซึ่งนับได้ว่ารอยสักเป็นเครื่องมือของทางราชการที่มีประสิทธิภาพสูงในการควบคุมไพร่พลและนอกจากนี้ยังเชื่อกันว่าการสักนั้นมีความศักดิ์สิทธิ์และความอยู่ยงคงกระพัน

หลักฐานจากวรรณคดีไทยวรรณคดีไทยหลายเรื่องเช่นเรื่องขุนช้างขุนแผน ไกรทอง รามเกียรติ์ เป็นต้น นั้นต่างก็มีการปรากฏหลักฐานความเชื่อของการสักร่างกายดังกล่าวเกิดขึ้น ตัวอย่างเช่นข้อความตอนหนึ่งในบทเสภาขุนช้างขุนแผนของสุนทรภู่ (สุลักษณ์ ศรีบุรี และ ทวีวงศ์ ศรีบุรี, 2530: 29) ที่กล่าวถึงการสักของแม่ทัพคนสำคัญของพระเจ้าเชียงใหม่สองคนคือท้าวกุรงกาพิกับตรีเพชรกล้า ว่ามีลายสักเกือบทั้งตัวแลดูว่าเป็นผู้มีวิชาอาคมอยู่ยงคงกระพันชาติ คือ

“กรุงกาพิทัพใหญ่ยกไว้ก่อน	กล่าวถึงทัพอัสดรตรีเพชรกล้า
อันแม่ทัพคนนี้มีศักดิ์	อยู่คงคัศราวิชาดี
แขนขวาสักธงเป็นองค์นารายณ์	แขนซ้ายสักขาคเป็นราชสีห์
แขนขวามีกสักพยัคฆ์	แขนซ้ายสักหมีมีกำลัง
สักอุระรูปพระโมคคัลลา	ภควัมปีตานันสักหลัง

สี่ข้างสักอักขระนะจ้งจ้ง ศรีชะฝั่งพลอยนิลเม็ดจินดา
 ฝั่งเข็มเล่มทองไว้สองไหล่ ฝั่งเพชรเม็ดใหญ่ไว้แสดหน้า
 ฝั่งก้อนเหล็กไหลไว้ในอุรา ข้างหลังฝั่งเทียนคว่ำแก้วตาแมว”

จากบทประพันธ์ในวรรณคดีไทยเรื่องขุนช้างขุนแผนที่ยกมานี้ ทำให้ตั้งข้อสันนิษฐานได้ว่าการสักจะเป็นที่นิยมกันมากของผู้ชายไทยเพื่อแสดงถึงความกล้าหาญความเป็นลูกผู้ชายและเป็นผู้มีวิชาอยู่ยงคงกระพันชาตรี รวมถึงการปรากฏของการสักในระบบราชการโดยการสักข้อมือ ซึ่งถูกส่งต่อมายังสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 4) ที่เรียกว่าการสักข้อมือหรือไพร่ข้อมือขาวคือไพร่ที่ซึ่งยังไม่ได้มีการสักหมายหมู่และการสักอีกประเภทหนึ่งคือการสักหลังมือซึ่งการสักหลังมือนั้น เพื่อเป็นการบอกถึงการเป็นไพร่หัวเมืองและไพร่สมคือกลุ่มผู้ทำหน้าที่เป็นทหารหรือเรียกว่าทหารสมัคร (ขจร สุขพานิชย์, 2519: 31-32)

“ให้มีหมายประกาศแก่เจ้าหม่อมขุนนายเจ้าของเลขนำตัวเลกมาสักหลังมือให้สิ้นเชิง แต่ในเดือนสี่ ถ้าพ้นนั้นจะไปโปรดเกล้าโปรดกระหม่อมให้ จับตัวเลกซึ่งยังมีได้สักไว้เป็นไพร่หลวงทั้งสิ้น” (ขจร สุขพานิชย์, 2519: 52)

จะเห็นได้ว่ารอยสักที่เกิดขึ้นในประเทศนั้นส่วนใหญ่จะแผ่มาทางด้านของความเชื่อทางไสยศาสตร์ที่ผู้สักมีความเชื่อว่าหากใครสักรูปรอยอันเป็นความเชื่อดังกล่าวนั้นจะทำให้เป็นผู้อยู่ยงคงกระพันชาตรีทั้งนี้จากหลักฐานในลักษณะของการบันทึกต่างๆเช่นจดหมายเหตุลาลูแบร์รวมถึงจากวรรณคดีตั้งแต่ในสมัยกรุงศรีอยุธยาจนกระทั่งในสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นนั้น ทำให้เห็นได้ว่าการสักเป็นเครื่องมือของรัฐในการควบคุมพลเมืองในหลากหลายด้านเช่นการรับราชการ ในการเกณฑ์แรงงาน การทหาร หรือการเพื่อประจานความผิด ดังนั้นแล้วอาจกล่าวได้ว่ารอยสักในยุคสมัยดังกล่าว คือการแสดงออกซึ่งอำนาจของรัฐที่เข้ามามีบทบาทต่อพลเมืองในการควบคุมในส่วนความเชื่อที่เชื่อกันว่าเป็นความศักดิ์สิทธิ์นั้นจะพบว่าอยู่ในกลุ่มของผู้ที่เป็นทหารเท่านั้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ในยุคสมัยที่ต้องทำศึกอยู่เสมอเพื่อเป็นกุศโลบายให้เป็นผู้ที่แข็งแกร่งไม่เกรงกลัวต่อศึกสงคราม

การค้นคว้าหาหลักฐานเกี่ยวกับการสักลายของไทยแม้จะมีหลักฐานทางด้านวัตถุและจารึกที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการสักอยู่น้อย แต่อย่างไรก็ตามการค้นคว้าหาหลักฐานอาจกระทำได้จากการศึกษาประวัติศาสตร์ของชนชาติอื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียง ซึ่งมีการถ่ายทอดเกี่ยวกับวัฒนธรรมการสักให้แก่กันดังนั้นการถ่ายทอดวัฒนธรรมการสักจึงอาจเกิดขึ้นในภูมิภาคใกล้เคียงจากความนิยมในจีน (ประเทิน มหาชนธิ, 2534: 33) ชนชาติพม่า มอญ เขมร ลาวก็มีวัฒนธรรมเกี่ยวกับการสักร่างกายจึงเป็นไปได้ที่ไทยอาจรับวัฒนธรรมมาจากภูมิภาคใกล้เคียงกัน บาทหลวงปาเลอร์กัว (Pallegois) กล่าวว่าในการสักภาคกลางของประเทศไทยนั้นอาจได้รับ

อิทธิพลมาจากภาคเหนือซึ่งนิยมการสักยันต์มากในแถบเชียงใหม่ ลำพูน แพร่ น่าน ฯลฯ (วิบูลย์ ลี้สุวรรณ, 2540: 227)

ความเชื่อและพิธีกรรมของการสักยันต์

ในทวีปเอเชียโดยเฉพาะกลุ่มของชนชาติไทยการสักจะมีอยู่โดยทั่วไป แต่ความเชื่อถือและความนิยมในการสักปรากฏออกมาในรูปของความเชื่อทางศาสนา ซึ่งเป็นการสักเพื่อเป็นเครื่องรางของขลัง คนส่วนใหญ่จะสักเพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครองตนเองซึ่งมักจะใช้สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับทางศาสนาต่างๆเสียเป็นส่วนใหญ่ได้แก่ อักษร เทพเจ้า คาถา พระ หรือสัญลักษณ์ทางศาสนาต่างๆ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2525 ให้ความหมายของคำว่ายันต์ไว้ว่า ตารางหรือลายเส้นเป็นตัวเลข อักษรหรือรูปภาพ ที่เขียน สัก หรือแกะลงบนแผ่นผ้า ผิวน้ำ ไม้ โลหะ เป็นต้น ถือว่าเป็นของขลัง (ณัฐธัญ มณีรัตน์, 2553: 11) คำว่ายันต์นี้เพี้ยนมาจากคำว่า ยัญญ์ ซึ่งเป็นภาษาบาลีแปลว่าสิ่งที่มนุษย์พึงเช่นสรวงบูชาให้มีความสุขความเจริญ แต่มาใช้ในภาษาไทยและเปลี่ยนเป็นคำว่ายันต์ไปหมายถึงรอยเส้นที่ขีดขวางไปมาสำหรับลงคาถา นอกจากนี้ยังมีกล่าวไว้ว่าเส้นยันต์เปรียบเสมือนสายรกของพระพุทธเจ้า ส่วนอักษรที่ลงไว้ในยันต์เปรียบด้วยแต่ละอักขระคือพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งแสดงทัศนคติของคนโบราณมีต่อยันต์และอักขระว่าเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่สามารถลบหลู่เหยียบย่ำได้ (ณัฐธัญ มณีรัตน์, 2553: 12)

นอกจากนั้นกรรมวิธีในการสักก็มีความสลับซับซ้อนทั้งนี้เพื่อให้รอยสักมีความขลัง ความเชื่อในเรื่องของการหน่วงเหนี่ยวสามารถทนต่ออาวูธได้ สมเด็จพระบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพทรงสันนิษฐานว่า ยันต์ต่างๆนั้นพวกนับถือพุทธศาสนิกายตันตระ ซึ่งนับถือกันในทิเบต และเป็นสาขาหนึ่งของมหายานเป็นผู้คิดประดิษฐ์ขึ้นมาแล้วสอนในประเทศพม่าก่อน จากนั้นจึงเผยแพร่เข้ามาถึงประเทศไทยแต่พวกตันตระจะใช้อยันต์ในทางคาถาอาคม ต่อมาอาจารย์ในนิยายหิณยานที่มาจากลังกาจึงคิดแปลงยันต์เป็นหัวใจพระธรรม ตามคติความเชื่อทางหิณยานยันต์ของไทยจึงมีลักษณะทั้งสองอย่างผสมกันอยู่ (สุขกมล สันติพร, 2551: 138) ซึ่งถือได้ว่าเป็นกิจกรรมทางวัฒนธรรมที่ยึดถือปฏิบัติอยู่ในหมู่ชนชาติไทยหลายกลุ่ม ลักษณะเด่นของการสักชนิดนี้คือต้องเกี่ยวข้องกับคติความเชื่อทางศาสนา ก่อนลงมือทำการสักแต่ละครั้งต้องมีพิธีไหว้ครูประสิทธิ์ประสาทและสืบทอดธรรมเนียมปฏิบัตินี้ ขณะที่ทำการสักอยู่ก็ต้องรำคาถาไปด้วยเพื่อให้มีความศักดิ์สิทธิ์แก่ลวดลายที่สัก การสักชนิดนี้ส่วนใหญ่จะทำลวดลายที่หน้าอกและต้นแขนแต่บางกรณีก็จะสักเลยข้อศอกไปอีกลายสักบางอย่างอาจต้องสักบนกระหม่อมหรือที่น่องส่วนบริเวณใบหน้า มือ และเท้า โดยทั่วไปแล้วจะไม่สักเป็นลวดลายที่ละเอียดมากบางครั้งจะมีการสักอักษรย่อ หัวใจคาถาหรือเครื่องหมายขนาดเล็กเช่นจุดที่ลิ้นและตามข้อต่างๆ แม้แบบมาตรฐานของลาย

สักนั้นไม่มีแต่ลวดลายที่นิยมในการสักนั้นคือ รูปยันต์ คำโคจรของสัตว์ในตำนานและตัวอักขระคาถา การสักเพื่อความคงกระพันชาตรีเกี่ยวข้องโดยตรงกับประเพณีที่ผู้ชายสวมเสื้อยันต์เวลาออกรบเสื้อยันต์คือผ้าที่เขียนลวดลายลงยันต์ทั้งผืนซึ่งความเชื่อนี้แพร่กระจายอยู่ในส่วนต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียเฉียงใต้โดยเสื้อยันต์ที่พบในวัฒนธรรมนั้นจะประกอบด้วยผ้าปิดหน้าอกและที่สำคัญคือเป็นลวดลายที่เป็นคติความเชื่อทางศาสนา จนกระทั่งมีการพัฒนาจากการใช้ผ้าปิดหน้าอกหรือผ้ายันต์มาสู่การสักอยู่บนร่างกาย ทั้งนี้สามารถสะท้อนถึงสภาพความเป็นอยู่ในอดีตที่ต้องมีการสู้รบอยู่เสมอ (ปี.เจ เทอร์วิล, แอนโทนี ดิลเลอร์ และ ชลธิรา สัตยาศรัย, 2533: 50)

โดยที่ผู้สักมีความเชื่อว่าหากใครสักรูปรอยอันเป็นคัมภีร์แห่งไสยศาสตร์แล้วจะทำให้ผู้นั้นมีความคงกระพันชาตรีคงทนในศาสตราวุธยังไม่เข้า หรือมีอยู่หลายลักษณะที่ผู้สักเชื่อว่ารอยสักนั้นสามารถสร้างความสนใจให้เกิดขึ้นกับผู้สักที่เรียกว่ามนตรามหานิยม ทั้งนี้สันนิษฐานว่าการสักยันต์มีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัยโดยเป็นที่นิยมในหมู่ชาวไทยในสมัยนั้นเพราะต้องทำศึกสงครามอยู่เสมอ ซึ่งหลักฐานต่างๆ ที่ปรากฏเป็นหลักฐานดังกล่าวนั้นตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนกระทั่งสมัยกรุงศรีอยุธยา รวมถึงสืบต่อมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์พบในหลักฐานที่เป็นบันทึกของชาวต่างชาติเช่น ซิมอง เดอ ลาลูแบร์ หรือในวรรณคดีหลายเรื่องเช่นขุนช้างขุนแผน ไกรทอง รามเกียรติ์ ตามที่พระยาอนุมานราชธนกล่าวไว้ว่าการสักเป็นวิธีการช่วยให้ผู้ที่อ่อนแอมีความเข้มแข็งและอยู่ในสังคมได้ (วิบูลย์ ลิ้มสุวรรณ, 2540: 219) การสักเพื่อผลทางไสยศาสตร์จะมีอยู่ทั้งสิ้น 2 ประเภทคือ เพื่อผลทางเมตตามหานิยมและเพื่อผลทางอยู่ยงคงกระพันชาตรีให้แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุอันตรายทั้งปวง ถ้าเป็นการสักเพื่อผลทางเมตตามหานิยมมักจะเชื่อกันว่าเพื่อก่อให้เกิดความมีเสน่ห์เป็นที่รักใคร่ที่ชื่นชอบต่อคนทั่วไป โดยเฉพาะให้ผลดีทางการเจรจาค้าขาย ทำให้เจริญรุ่งเรืองทำมาค้าขึ้น ส่วนลายสักเพื่อความอยู่ยงคงกระพันชาตรี จะนิยมสักลวดลายที่เป็นตัวแทนความดุร้าย ความปราดเปรียว สง่างาม ความกล้าหาญ ได้แก่ลายเสือเผ่น หนุมานคลุกฝุ่น หงส์ มังกร และลายสิงห์ เป็นต้น หรือลายที่เปรียบเหมือนเกราะป้องกันภัยอันตราย เช่น แก้วยอด ยันต์เกราะเพชร นั้น ก็เพื่อผลทางไสยศาสตร์และถือกันว่าเป็นหัวใจของการสักก็คือการทอคาถาที่กำกับลวดลายแต่ละลาย เพราะสิ่งนี้คือเคล็ดวิชาอาคมชั้นสูงแต่ละอาจารย์สัก ที่จะไม่เปิดเผยให้แก่ผู้ใดนอกจากลูกศิษย์ที่ได้รับความรู้ไว้วางใจให้เป็นผู้รับสืบทอดวิชาจากอาจารย์ (สุลักษณ์ ศรีบุรี และ ทวีวงศ์ ศรีบุรี, 2530 :34) ซึ่งความเชื่อของการทำระบบเลขยันต์และการสักยันต์ลงบนร่างกายนั้นสะท้อนให้เห็นความเชื่อในทางด้านปรัชญาและคำสอนต่างๆ ไว้ในวัตถุประสงค์ของการปลุกใจและทำให้เกิดความเชื่อเรื่องอิทธิฤทธิ์เทานั้น

ขั้นตอนในการประกอบพิธีกรรมการสักยันต์

1) วันเวลาที่เหมาะสมในการประกอบพิธีกรรม

ในการประกอบพิธีกรรมนั้นยันต์บางชนิดจะมีการกำหนดวันเวลาที่จะทำเอาได้ด้วย มีทั้งแบบที่เป็นฤกษ์เฉพาะและแบบฤกษ์ทั่วไป ที่เป็นฤกษ์เฉพาะเช่นต้องกระทำในวันที่เกิด จันทรุปราคา หรือต้องกระทำในวันจันทร์ขึ้น 15 ค่ำ เดือน 12 เท่านั้น ส่วนฤกษ์แบบทั่วไปส่วนใหญ่ จะกระทำพิธีกรรมกันในวันอังคารหรือวันเสาร์เพราะถือว่าเป็นวันแข็ง ถ้าสักยันต์เมตตามหานิยม จะต้องทำในวันจันทร์หรือศุกร์ นอกจากนี้ในบางตำรายังกำหนดการห้ามการทำพิธีกรรมในวันที่ เรียกว่าวันอุบาทว์และวันโลกาวินาศซึ่งจะเปลี่ยนไปในทุกๆปี (ณัฐธัญ มณีรัตน์, 2553: 22)

2) สถานที่สัก

ทางสถานที่ที่ใช้ทำการสักหรือสักยันต์ไม่มีข้อกำหนดไว้แต่อย่างไรว่าควรจะต้องอยู่ที่ใด หรือมีลักษณะทำเลที่ตั้งหรือสภาพแวดล้อมอย่างไรจึงจะเหมาะสมซึ่งถ้าเป็นครู อาจารย์และช่างสักที่เป็นฆราวาสนั้นจะนิยมทำพิธีกรรมที่บ้านของตนเอง แต่ถ้าเป็นพระภิกษุก็จะทำพิธีในเขตอาราม ซึ่งการสักตามความเชื่อของการอยู่ยงคงกระพันชาตรีและเมตตามหานิยม นั้น สถานที่สักหรือสักยันต์มักจะอยู่ในเขตของวัดหรือติดกับวัด เนื่องจากว่าเป็นพิธีกรรมที่เกี่ยวข้องกับคาถาอาคม อาคม ของขลัง ที่จะต้องทำให้ผู้ที่ได้รับการสักยึดถือแน่วแน่ต่อครู อาจารย์ผู้สักและผู้ปลุกเสกหรือผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาที่ถือกันว่าเป็นของสูง ดังนั้นบุคคลที่เหมาะสมให้เป็นผู้ประกอบพิธีจึงเป็นสมณเพศ ผู้รักษาศีลภาวนามากกว่าที่จะกระทำโดยครูอาจารย์สักที่เป็นฆราวาส (ชนกภรณ์ นรากร, 2548: 109) และการทำพิธีนี้ก็ส่งผลทางด้านจิตใจให้แก่ผู้ที่ได้รับการสักด้านความเลื่อมใสศรัทธาและความเชื่อที่มีต่อพิธีสัก ทั้งนี้อาจกล่าวได้ว่าพระภิกษุนั้นถือได้ว่าเป็นผู้อนุเคราะห์ต่อสรรพชีวิตเป็นหลักพระสงฆ์คือผู้ช่วยเหลือชาวบ้านการพัฒนาระบบเลขยันต์ จึงเป็นอุบายช่วยผู้คนที่กำลังตกทุกข์ได้ยากแต่เนื่องจากการแสดงธรรมชั้นสูงเหมาะแก่ผู้มากด้วยปัญญา หากปัญญายังไม่กล้าแข็งพอก็จำเป็นต้องอาศัยอุบายวิธีในการช่วยให้พ้นทุกข์เฉพาะหน้าไปก่อน ดังนั้นการใช้ระบบเลขยันต์จึงตอบสนองความต้องการพื้นฐานของมนุษย์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งได้แก่ความปลอดภัยความรักและความเมตตาจากผู้อื่น ความอยู่ดีกินดี และความอุดมสมบูรณ์ เนื่องจากภิกษุคือผู้สร้างและบูรณาการระบบเลขยันต์ที่สืบทอดมานั้น ยันต์ต่างๆที่ใช้ส่วนใหญ่จะเป็นยันต์พื้นฐานความคิดมาจากพุทธศาสนาถือเป็นอุบายในการช่วยให้มีกำลังใจและดึงคนเข้าศาสนาด้วย (ณัฐธัญ มณีรัตน์, 2553: 81) เมื่อพิจารณาระบบเลขยันต์ต่างๆส่วนใหญ่จะใช้สัญลักษณ์และอักขระที่สอดคล้องกับหลักการของพระพุทธศาสนา

3) เครื่องมือที่ใช้ในการสัก

ส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดก็คือเข็มสักหรือวัตถุปลายแหลมที่ใช้ทำหน้าที่เป็นเข็มสักแทงลงบนผิวหนัง การเลือกใช้เข็มสักและวัตถุปลายแหลมของอาจารย์สักแต่ละคนแตกต่างกันไปตามความถนัด ความสะดวกหรือตามที่ได้รับถ่ายทอดมาจากอาจารย์สักในรุ่นก่อนๆ ซึ่งอุปกรณ์ที่นิยมนำมาใช้เป็นเข็มสักมีดังนี้คือ

- 3.1) หนามหวายที่มีปลายแหลมและแข็ง
- 3.2) เข็มหมุดหรือเข็มเย็บผ้า 3-5 เล่มมัดเข้าไว้ด้วยกันแล้วผูกติดกับด้ามไม้ที่ใช้เป็นด้ามจับ
- 3.3) ก้านร่มฝนปลายแหลมเป็นหน้าตัด
- 3.4) เหล็กปลายแหลมที่ทำด้วยทองเหลือง
- 3.5) เข็มที่ทำจากเหล็กตะปูตอกโรงศพเพื่อให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ทางคาถาอาคม

อย่างไรก็ตามพบว่าเข็มสักที่นิยมใช้กันมากที่สุดมักเป็นวัสดุปลายแหลมที่ทำมาจากโลหะเพื่อให้จับได้ถนัดมือและให้น้ำหนักถ่วงที่ปลายด้าม เพื่อจะบังคับเข็มสักไปในทิศทางที่ต้องการ เครื่องมือที่อีกชนิดใช้ในการสักคือหมึกที่ใช้หมึกสักก็มีวิวัฒนาการการผสมสีและดัดแปลงไปตามยุคสมัยและมีความแตกต่างและเฉพาะตัวของแต่ละสำนัก ส่วนมากนิยมใช้หมึกจีนสีดำที่ผสมเข้ากับส่วนผสมต่างๆ เช่น น้ำมัน สมนไพรจำพวกว่าน หรือน้ำมันจากสัตว์ตัวอย่างเช่นเลือด เป็นต้น ทั้งนี้เชื่อการใช้น้ำมันจากสัตว์ร้ายเช่นเลือดที่มีพลังอำนาจอยู่ในตัวมาเป็นส่วนผสมทำให้เชื่อกันว่าจะทำให้การสักนั้นจะส่งผลให้เกิดความคงกระพันชาตรี (สุลักษณ์ ศรีบุรี และ ทวีวงศ์ ศรีบุรี, 2530: 37)

4) ขั้นตอนของการประกอบพิธีกรรม

การสักนั้นเป็นเรื่องของคติความเชื่อที่เน้นด้านความศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้นผู้ที่ได้เข้ารับการสักจึงต้องมีความศรัทธาและมีจิตใจที่มุ่งมั่นต่อการปฏิบัติตามพิธีการที่แต่ละสำนักสักได้กำหนดไว้ ซึ่งพิธีกรรมการสักที่เรียกว่าต้องใช้แรงครู และเน้นการบวงสรวงบูชาครูบาอาจารย์ต่างๆ รวมไปถึงเทวดา ฤาษีและครูอาจารย์ที่ร่ำเรียนสืบทอดกันต่อมา โดยเชื่อกันว่าอำนาจความศักดิ์สิทธิ์ของแรงครูนั้นจะสามารถทำให้ทุกอย่างสำเร็จ ดังนั้นในการประกอบพิธีกรรมจะมีการอ่านโองการเชิญครูด้วย นอกจากนี้ยังเชื่อว่าเมื่อลงยันต์ตามรูปแบบสำเร็จแล้วคือบูชาครูอาจารย์ อ่านโองการส่งเวทย์เครื่องเซ่น ยันต์ดังกล่าวจะมีอำนาจสมบูรณ์ (ณัฐธัญ มณีรัตน์, 2553: 108) ทั้งนี้ก่อนการเริ่มประกอบพิธีกรรมนั้นจะต้องมีเครื่องสังเวทย์กำหนดไว้ตามธรรมเนียมเช่น หัวหมู บายศรีปากชาม หมากพลู ข้าวตอกดอกไม้ ผู้ที่มีความเชื่อเช่นนี้จะต้องฝึกจิตตามคำสอนของครูอาจารย์ด้วยซึ่งเชื่อกันว่าจะก่อให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ตามมาโดยทั่วไปจะประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆดังต่อไปนี้

4.1) พิธิยกครู

เมื่อผู้ที่รับการสักตั้งใจแน่วแน่ว่าจะสักแล้วนั้น ก็เริ่มพิธีด้วยการนำดอกไม้ธูปเทียน และเงินค่ายกครูไปถวายอาจารย์สักตามวันเวลาและสถานที่ เพื่อฝากตัวเป็นลูกศิษย์และเพื่อเป็นการบูชาครู ส่วนจำนวนเงินค่ายกครูนั้นจะมีการกำหนดตามความยากง่ายของลวดลายที่สักหรือเป็นไปตามอัตราที่กำหนดโดยสำนักเช่น 12 บาท 36 บาท 50 บาท หรือ 100 บาทเป็นต้น จำนวนเงินต่างๆเหล่านี้ตามอัตราการสักในอดีตนั้นมักจะนิยมถือเคล็ด (Terwiel.B.J, 1994: 71) ลงท้ายด้วยเลข 6 เช่น 6 สลึง 6 บาท 12บาท (2 เท่าของ 6) 24 บาท(4เท่าของ 6) หรือ 36 บาท (6 เท่าของ6)

4.2) การลงลายสัก

หลังจากไหว้ครูเสร็จแล้วก็ลงมือสักก่อนจะสัก ครูอาจารย์สักจะทำการเสกเหล็กสักและน้ำมันผสมหมึกที่ใช้เสียก่อน และจะบอกให้ผู้รับการสักนั่งสมาธิทำจิตใจให้สงบและท่องคาถาแล้วจึงเริ่มลงเหล็กสัก อาจารย์สักก็จะภาวนาคาถา ลงอักขระเดินสูตรยันต์ไปจนเสร็จการสักโดยต้องเป็นผู้ที่รู้วิธีการลงคาถาปลุกเสกและการลงอักขระเดินสูตรยันต์ การลงลายสักแต่ละลายหรือแต่ละอาจารย์สักจะใช้เวลาไม่เท่ากันอาจจะใช้เวลาประมาณ 15 – 20 นาที บางครั้งอาจใช้เวลาทั้งวันหรือนานนับสัปดาห์ขึ้นอยู่กับลวดลายที่สัก

4.3) ปลุกเสก

เมื่อสักเสร็จแล้วอาจารย์สักก็จะทำพิธีปลุกเสกโดยการแหงเข็มลงไปหรือใช้มืออุยวหน่งบริเวณลวดลายที่สักแล้วเพ่งพิจารณาเรียกสูตรเรียกนาม แล้วภาวนาคาถาจากนั้นก็เป่าพ่นลงบริเวณรอยสักแล้วจึงรดน้ำมันต์ ในการทำพิธีปลุกเสกในบางสำนักอาจมีการทำพิธีอัญเชิญบรมครูหรืออาจารย์ที่นับถือมาเข้าร่างทรงในขณะทำพิธีปลุกเสก

หลังจากลงยันต์เสร็จแล้วยังจะต้องปลุกเสกก่อน การปลุกเสกนั้นสำคัญอยู่ที่การวางจิตให้เป็นสมาธิ การกำหนดจิตและกำหนดคาบคาถาคือการท่องพระคาถาด้วยจิตที่เป็นสมาธิ มีการเพ่งอารมณ์ไปที่รูปของยันต์ที่ทำการประจําอาคม บางครั้งต้องมีการกำหนดลมหายใจซึ่งเรียกว่าคาบคาถาคือจะต้องท่องคาถาภายในระยะเวลาที่กลั่นหายใจครั้งหนึ่ง เรียกว่า 1 คาบคาถา (ณัฐ ธีญ มณีรัตน์, 2553: 21)

4.4) พิธีไหว้ครูหรือพิธีครอบครู

พิธีการไหว้ครูหรือพิธีครอบครูนั้นต่างจากพิธียกครู คือพิธียกครูจะกระทำก่อนการลงสักและปลุกเสก เพื่อเป็นการอัญเชิญสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือครูบาอาจารย์มาประทับรับเครื่องสักการบูชา แต่การทำพิธีไหว้ครูเป็นพิธีการยกย่องบูชาคุณของครูอาจารย์เป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ที่บรรดาศิษย์ในรุ่น

ต่างๆพร้อมใจมาชุมนุมกันในปีธิ เป็นปีธิศักดิ์สิทธิ์ที่กระทำขึ้นในเขตพระอาราม โดยกระทำต่อเนื่องปีละครั้งเพื่อปลูกเสกคาถาอาคมให้คงความศักดิ์สิทธิ์

สิ่งที่ต้องเตรียมในปีธิไหว้ครูคือนอกจากจะมีดอกไม้ธูปเทียนแล้วยังประกอบด้วยหัวหมู ไข่ต้ม และเนื้อสัตว์ โดยเริ่มต้นโดยพระอาจารย์ผู้ทำพิธีจะจุดธูปเทียนท่องคาถาภาวนาแล้วใช้เข็ม สักแทงลงบนกระหม่อมของผู้ที่ได้รับการสักหรือลงบนลายสักแล้วท่องคาถาเป่าพ่นลงไปบน กระหม่อมและบนลวดลายสัก จากนั้นผู้ที่รับการสักจะรับสัจจะเพื่อปฏิบัติตนอย่างเคร่งครัดตามที่ กำหนดได้แก่การปฏิบัติตามข้อกำหนดต่างๆเช่นถือคำสัตย์ หมั่นควบคุมสติ และยึดมั่นในศีลธรรม เป็นต้น และให้ละเว้นจากข้อห้ามปฏิบัติอย่างเคร่งครัดเช่นห้ามด่าบิดามารดา ห้ามรับประทาน มะเฟือง น้ำเต้า ห้ามลอดสะพานหัวเดียว เป็นต้น เมื่อรับสัจจะแล้วหลังจากนั้นพระอาจารย์จะรด น้ำมนต์ท่องคาถาภาวนาให้แก่ลูกศิษย์เพื่อเป็นสิริมงคลจากนั้นจึงถือว่าการเสร็จสิ้นในขั้นตอน ของการประกอบพิธีกรรม (สุลักษณ์ ศรีบุรี และ ทวีวงศ์ ศรีบุรี, 2530: 113-114)

พิธีกรรมต่างๆที่ได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น เช่นข้อห้ามต่างๆหรือการไหว้ครูซึ่งผู้ที่เชื่อ ในแรงครูจะต้องทำทุกปีไม่ขาด และจะสืบทอดไปยังศิษย์รุ่นต่อรุ่นเรื่อยไปโดยเฉพาะในกลุ่มวิชา สักยันต์ การที่เน้นพิธีกรรมต่างๆเช่นนี้นั้นกล่าวคือเป็นการทำให้สายวิชาไม่ขาดสูญโดยง่าย เนื่องจากมีรวมตัวเพื่อประกอบพิธีไหว้ครูร่วมด้วยอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

การปฏิบัติตนภายหลังการสักยันต์

อาจารย์สักแต่ละสำนักจะมีข้อบังคับให้ผู้ที่ได้รับการสักปฏิบัติอย่างเคร่งครัดจึงจะทำให้ ผลของการสักนั้นมีพลังอำนาจแห่งความศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้น ผู้ที่ทำการสักนั้นจะต้องถือสัจจะ ประพฤติตนเป็นคนดี ไม่กระทำความผิดศีลธรรมเพราะอาจทำให้การสักนั้นไม่บังเกิดผลทางไสยศาสตร์ แต่อย่างไรเนื่องจากคาถาที่ลงไว้จะไม่อยู่กับตัวผู้ที่ฝ่าฝืนข้อห้ามดังกล่าว การยึดถือข้อวัตรปฏิบัติ ด้วยเช่นนี้นั้นคนที่ยึดถือเชื่อว่าจะทำให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์

การลงคาถาอาคมบนร่างกาย ผิวน้ำ เป็นที่นิยมอย่างหนึ่งของคนในสมัยโบราณเหตุผล สำหรับการสักเพื่อผลของจิตใจและความเชื่อ ได้แก่สักเพื่อให้จิตใจเข้มแข็ง กล้าหาญ ซึ่ง วัตถุประสงค์ของการสักนี้ย่อมแตกต่างกันออกไปตามยุคสมัย รวมถึงการสักยันต์นี้ยังต้องละเว้น ข้อห้ามต่างๆอย่างเคร่งครัดอีกด้วย หากผู้สักไม่ถือปฏิบัติพลังอำนาจทางไสยศาสตร์จะเสื่อมได้

ลักษณะของการสักยันต์หรือเป็นการสักเพื่อความขลังนั้นมีทั้งการสักลงยันต์กับการสักลง อักษร การสักลงยันต์จะต้องกระทำโดยอาจารย์ที่เป็นพระหรือผู้ที่ผ่านการบวชเรียนมาแล้วจึงจะ ทำให้เกิดความขลังและยังต้องมีข้อห้ามต่างๆ สำหรับผู้สักยันต์ซึ่งประกอบด้วย การที่จะให้การสัก เกิดความศักดิ์สิทธิ์หรือความขลังนั้นผู้สักจะต้องละเว้นข้อห้ามซึ่งเรียกว่า คะลำ ซึ่งตัวอย่างสิ่งที เป็นคะลำมีดังต่อไปนี้ (ประเทิน มหาจันทร์, 2534: 36)

- 1) การละเว้นบริโภคเนื้อ10ชนิด ได้แก่ เสือโคร่ง เสือเหลือง ช้าง ม้า สุนัข แมว งู ลิง หมี มนุษย์
- 2) ห้ามกินกล้วยโดยวิธีกด ให้หักเป็นคำๆ
- 3) ห้ามข้ามสะพานที่ทอดข้ามลำคลองที่ไม่มีน้ำ
- 4) ห้ามมองลงไปนบ่อที่ไม่มีน้ำ
- 5) ห้ามแหงนมองดูท้องฟ้า
- 6) ห้ามลอดรั้ว
- 7) ห้ามลอดใต้ถุน
- 8) ห้ามลอดใต้บันได
- 9) ห้ามลอดราวตากผ้า
- 10) ห้ามลอดผ้าถุงสตรี
- 11) ห้ามไม่ให้ชายผ้าถุงของผู้หญิงในยามมีประจำเดือนมาสะบัดโดนร่างกาย
- 12) ห้ามไม่ให้ผู้หญิงมานั่งทับ นอนทับ
- 13) ห้ามลอดใต้ต้นมะเฟือง
- 14) ห้ามกล่าวคำหยาบ
- 15) ห้ามบ้วนน้ำลายลงในที่ต่ำเช่นส้วมเป็นต้น (ในกรณีที่สกปรกที่อื่น)

สรุป

จากการศึกษาด้านประวัติความเป็นมาและพัฒนาการของการสักร่างกาย ในบริบทสังคมไทยในอดีต ตลอดจนลักษณะของกลุ่มสังคมของผู้ที่มีรอยสักพบว่าแต่เดิมนั้นรอยสักได้รับความนิยมอย่างมากในกลุ่มชายไทย ที่มีจุดมุ่งหมายของการสักเพื่อสร้างกุศโลบายไว้ยึดเหนี่ยวจิตใจในการสู้รบซึ่งในอดีตความเชื่อดังกล่าวนั้นได้รับอิทธิพลทางด้านศาสนา จึงเป็นที่สังเกตว่าการสักจะให้ผลทางด้านไสยศาสตร์ที่เป็นเสมือนเครื่องรางของขลังต่อผู้ที่ทำการสักที่มีความผูกพันศรัทธาในความเชื่อ ความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งลักษณะร่วมของผู้ที่มีความเชื่อของการสักร่างกาย ดังกล่าวมักจะอยู่ในกลุ่มผู้ที่เป็นทหาร ทั้งนี้เนื่องมาจากสถานการณ์ทางสังคมในยุคอดีตนั้นส่งผลต่อความเชื่อของการสักเป็นสิ่งที่สร้างความเชื่อมั่นไม่เกรงกลัวต่อการรบ นอกจากนี้การสักรยังสะท้อนให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของความเป็นชายทั้งในความหมายของความอดทนความเป็นผู้กล้าในศึกสงคราม รวมทั้งเป็นสิ่งที่สร้างตัวตนของความเป็นชายที่มีความอดทนต่อความเจ็บปวดจากการรอยสัก โดยสะท้อนถึงอิทธิพลทางความเชื่อในด้านของการพยายามแสวงหาอำนาจให้กับตัวเองเพื่อ

การอยู่รอด ในขณะที่เดียวกันอำนาจความศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้คนให้ความเคารพบูชาคืออำนาจที่มาจากความเชื่อทางพุทธศาสนาและอำนาจทางไสยศาสตร์ ซึ่งความเชื่อเรื่องอำนาจเหล่านี้มีบทบาทต่อวิถีชีวิตของคนในด้านการสร้างขวัญกำลังใจและความหวาดกลัวในการดำเนินชีวิต ซึ่งที่มาจากความเชื่อของพิธีกรรมการสักยันต์

